

Star truck

스타스트럭 2

everY

ระยะห่าง
เพียงอ้อม
กอดงอแง

กอดงอแง

everY

กอดงอแง

everY

กอดงอแง

ทดลองงาน

ทดลองงาน

ทดลองงาน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เรื่องราวของเพื่อนรักที่แอบรักเพื่อนได้เดินทางมาถึงเล่มที่สองกันแล้ว หลังจาก 'ฮันจุน' และ 'ยูแจ' ต้องห่างกันไป อาจเรียกว่าเป็นระยะพักทำใจก็ได้ ก่อนที่ทั้งคู่จะได้กลับมาเจอกันอีกครั้งในรั้วมหาวิทยาลัย ทว่าระยะพักทำใจที่ว่านั้นแทบไม่มีความหมาย เมื่อฮันจุนพบว่าความรู้สึกของเขาที่มีต่อยูแจนั้นยังคงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน ดังนั้นฮันจุนจึงได้แต่ทำเป็นเฉยเมยราวกับว่าไม่ได้รู้สึกอะไร แม้จะฝืนใจมากเพียงไหนก็ตาม

ทว่ายิ่งเฉยเมยเท่าไร ยูแจก็ยิ่งคอยตามติดฮันจุนไปในทุกๆ ที่ ทั้งวิชาที่ลงเรียน หรือแม้กระทั่งการเข้าชมรม จนในที่สุดฮันจุนก็ไม่อาจทนกับความใกล้ชิดและการคอยจับสังเกตของอีกฝ่าย รวมถึงไม่อาจทนให้หัวใจของตัวเองสลายซ้ำอีกครั้งได้ ดังนั้นจึงได้ตัดสินใจที่จะตีตัวออกหากอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ดูเหมือนว่ายูแจจะไมยอมง่ายๆ เสียแล้ว

สุดท้ายแล้วฮันจุนจะสามารถตีตัวออกหากจากยูแจได้จริงหรือไม่ หรือยูแจจะมีวิธีการใดในการเหนี่ยวรั้งฮันจุนเอาไว้ จนกระทั่งได้เริ่มต้นความสัมพันธ์ในสถานะใหม่ขึ้น มาติดตามไปพร้อมๆ กันใน 'Star Struck ระยะห่างเพียงเอื้อมถึงดวงดาว' เล่มสองนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* แบจจอน

รุ่นพี่ปีสอง เอกภาษาจีน เริ่มแรกเข้าหาฮันจุนเพราะความชอบ แต่ต่อมาก็กลายเป็นกัลยาณมิตรต่อกัน โดยเธอนั้นคอยให้คำปรึกษาและรับฟังปัญหาของฮันจุนอยู่เสมอ ถือได้ว่าเป็นคนที่ฮันจุนไว้วางใจและสบายใจที่จะเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง แม้แต่เรื่องที่เขาพูดกับคนอื่นไม่ได้ก็ตาม

* ฮันยubin

เพื่อนร่วมคณะบริหารธุรกิจ แรกเริ่มเธอแอบชอบฮันจุน แต่เมื่อฮันจุนแสดงออกให้เธอรู้ว่าไม่ได้คิดตรงกัน เธอก็ไม่ได้ตั้งต้นที่จะขยับความสัมพันธ์ และยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันอยู่

* อึมินฮี

เพื่อนร่วมคณะบริหารธุรกิจ เธอแสดงออกว่าชอบยูแจอย่างชัดเจน อีกทั้งยังพยายามที่จะเข้าไปใกล้ชิดอีกฝ่ายอยู่เสมอ เธอเข้าใจไปเองว่ายูแจนั้นมีใจให้ จนกระทั่งแตกหักกันเมื่อยูแจบอกปฏิเสธเธอไปตามตรงอย่างไม่น่าไว้วางใจ

* ซีซึงมิน

รุ่นพี่ในชมรมฟุตบอล ชื่นชอบเรื่องความใจกว้าง ชอบดูแลเอาใจใส่และมักใช้ฉายไปกับสิ่งต่างๆ เพื่อชมรม และคนในชมรมอยู่เสมอ เพราะพี่น้องในชมรมฟุตบอลสำหรับเขาแล้วไม่มีคำว่า 'เสียตาย' หรือ 'มากเกินไป'

* อีฮยอน

เพื่อนร่วมคลาสวิชาเลือกของอันจุน รู้จักกันเพราะ
จองยุนเป็นคนแนะนำ เนื่องจากฮยอนเป็นรุ่นน้อง
ที่สนิทของเธอ นอกจากนี้ยังถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่ง
บททดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอันจุนและยูแจด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Chapter 7

เทศกาลเปียร์

มันเป็นตัวอย่างที่ดีที่สามารถมัดรวมเอาไว้ด้วยกันกับเหตุผลที่ว่าทำไม
ยูแจถึงได้ไม่ชอบทำสโมสรมักศึกษา

ช่วงนี้ชอนอันจุนยุ่งจนหัวหมุนเพราะต้องเตรียมงานเทศกาล และต้อง
เตรียมตัวสำหรับการสอบกลางภาคไปด้วย ทั้งยังคงต้องทำงานพาร์ทไทม์
อยู่ตลอดอีก ในขณะที่เดียวกันเขายังติดต่อกับอันยุนบินอยู่และไปอ่านหนังสือ
ด้วยกันที่ห้องสมุดเป็นประจำ ทุกคนต่างยุ่งกันจนถึงขั้นที่ว่าช่วงวันสุดท้าย
ของการสอบกลางภาค แม้แต่คนที่ผิวดีก็ยังดูหมองคล้ำและใต้ตาดำลึกโบ้

เขายุ่งจนแทบไม่มีเวลาให้หายใจ โดยเทศกาลเปียร์จะจัดขึ้นทันที
ในสัปดาห์ถัดไปหลังจากสอบกลางภาคเสร็จ ชางเป็นตารางกิจกรรมของ
นักศึกษาที่ไม่ได้เห็นใจคนเตรียมงานเลยสักนิด สโมสรมักศึกษาเองก็น่าสงสาร
เพราะจะแก้ปัญหาด้วยการกำลังคนมาช่วยงานไม่ได้ เนื่องจากเหล่านักศึกษาไม่มีใคร
อยากจะเสียสละเจียดเวลามาช่วยเลย ในขณะที่อะไรๆ ไม่ได้ตั้งใจไปเสีย
ทุกอย่าง สโมสรมักศึกษาก็เริ่มเปิดรับอาสาสมัครมาช่วยงานเทศกาลเปียร์

รับสมัคร

ยูแจเกือบจะหลุดขาออกมาตอนที่ชียองพูดคำนั้น

มันเป็นการกระทำที่ไม่ควรทำเลยสักนิด ทั้งๆ ที่สโมสรมักศึกษาเองก็
ไม่ได้มีทางเลือกมากมายขนาดนั้น ต่างไปจากทุกคนในคณะที่มีสิทธิ์เลือกว่า

อยากจะมาช่วยหรือไม่ ถึงอย่างนั้นสุดท้ายแล้วเพื่อนร่วมรุ่นในคณะบริหาร
รวมถึงตัวฉันเองก็สมัครใจที่จะมาช่วยเป็นอาสาสมัคร

รับสมัครอะไรกัน พูดอย่างกับมีทางเลือก ต้องใช้คำว่า 'ขอเรียนเชิญ'
ต่างหากละ ถึงจะเหมาะกว่า

ยูແจบ่นเรื่องข้อผิดพลาดของสโมสรนักศึกษากับฉันจนอยู่เป็นประจำ
จนในที่สุดก็มีคำพูดที่ยูແจเห็นด้วยอย่างยิ่งหลุดออกมาจากปากของฉันจน
ที่ยูແจแทบไม่มีสติในวันงาน

"แค่ได้ลงเป็นเจ้าภาพงานดูสักครั้งก็พอแล้ว"

"ใช่ไหมละ เพราะงั้นเทอมหน้าเราไปเข้าชมรมบาสกันเถอะ"

"นี่ อย่ามาพูดจาวุ่นๆ เกลียดตรงนี้น่า จะไปไหนก็ไป เรื่องนั้นไว้คุยกัน
ทีหลัง"

ฉันจูนที่กำลังเช็กเบียร์ที่เพิ่งมาส่งเอ่ยปากไต่ถามยูແจออกไป ดูเหมือนว่าเขา
จะกำลังอยู่ในสภาวะที่มีอารมณ์หงุดหงิดเป็นพิเศษเพราะความเห็น้อยล้ำ
เนื่องจากเขาต้องคอยตรวจสอบเบียร์โดยการโทรไปหาบริษัทที่ละบริษัท
เพื่อต่อราคา

ยูແจที่ถูกไล่ตะเพิดออกมานั้นหันไปมองทางบุธเพื่อเช็กความเรียบร้อย
ก่อนจะเห็นคนจำนวนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวท้ายสุด ในบรรดาคนพวกนั้นมี
นักศึกษาที่สวมเสื้อสตาฟฟ์งานเทศกาลเบียร์อยู่ด้วย ยูແจจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ
โต๊ะนั้นแล้วพูดขึ้น

"ใครที่ไม่มีอะไรทำ ไปช่วยทางฝั่งนั้นเรื่องกับแกล้มหน่อยนะครับ นี่มันก็
ใกล้จะเริ่มงานแล้ว"

"โห ยูແจ?"

ยูແจขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย นั่นเป็นเสียงของอิมินฮี เธอจึง
ยูແจเหม่งพลงลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ตอนนั้นเองเขาถึงได้เห็นเพื่อนร่วมรุ่นใน
สโมสรนักศึกษาที่กำลังยืนล้อมอยู่รอบๆ เธอ ซึ่งทุกคนต่างก็ทำหน้าอึดอัด
แปลกๆ เหมือนกันหมด

จีฮุนมองยูແจและมินฮีสลับไปมา ก่อนจะพูดออกมาต่อหน้าอย่าง

ตรงไปตรงมา

"นี่ พวกนายคุยกันให้มันดีๆ หน่อยสิ เรียนก็เรียนด้วยกัน อย่ามาทำให้พวกเราที่เป็นคนกลางอึดอัดเลยนะ"

มินฮีชมวดคิ้วพลางหัวเราะ ถึงใบหน้าของเธอนั้นจะแสดงออกถึงความใจกว้าง แต่มันก็ไม่เข้ากับเธอเลยสักนิด เมื่อยูแจลงลอบมองเธออย่างละเอียด เขาก็พบว่าตอนนี้เธอกำลังสวมเสื้อสตาฟฟ์อยู่เหมือนกัน

"ฉันไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะยะ ฉันเองก็คิดว่าจะอยู่อย่างสมานฉันท์เหมือนกันนั่นแหละ"

เธอตอบหัวงๆ เสร็จแล้วก็เดินตรงไปหายุบินที่อยู่อยู่กับการเตรียมกับแก้ม

ถึงท่าทางของเธอจะเย็นชาเกินกว่าที่จะบอกว่า 'คิดว่าจะอยู่อย่างสมานฉันท์' แต่ยูแจก็ไม่ได้สนใจอะไรเธอมากขนาดนั้น หรือต่อให้สนใจจริงๆ เขาก็ยังมีเรื่องอื่นอีกมากมายที่ต้องคิดต้องทำอยู่ดี จีฮุนเดินเข้ามาใกล้และหยุดยืนอยู่ข้างๆ ยูแจที่กำลังจัดโต๊ะที่วางไว้ไม่ตรงกัน ก่อนจะเริ่มเอ่ยปากชวนคุย

"นี่ นายไปขอโทษแล้วก็คืนดีกับยัยนั้นให้มันจบๆ เกอะ"

"ที่นายพูดมันก็ถูก แต่มันไม่ใช่ธุระกงการอะไรของฉันที่จะต้องไปขอโทษ"

"นายพูดแรงเกินไปแล้วนะ เธออาจจะตามตื้อนายไปนู่นไปนี่บ้าง แต่ที่ทำไปก็เพราะเธอชอบนายไง มันถูกแล้วแหละที่นายไปถามว่า 'บ้าไปแล้วหรือ' เนี่ย อีกอย่างก็เธอเข้าใจผิดไปเองก็เพราะว่านายทำดีด้วยมาตลอด"

พวกเพื่อนๆ ต่างก็พูดกันขึ้นมาคนละประโยคสองประโยคและพยายามโน้มน้าวยูแจ ยูแจจึงพยักหน้าตอบกลับไปส่งๆ อย่างไม่เต็มใจนักพลางคิดว่าต้องตอบกลับไ้ว่า 'เข้าใจแล้วละ' คนพวกนี้จะได้ไม่มายิ่งกว่าโยนไข่ใส่กำแพงอีก

เมื่อผู้คนเริ่มเข้ามาจับจองโต๊ะนั่งกันแล้ว ยูแจจึงมองดูเวลา

ห้าโมงสิบนาที

ตามกำหนดการแล้วจะสามารถรับออเดอร์ได้ตั้งแต่ตอนหกโมงเป็นต้นไป ดังนั้นตอนนี้จึงเหลือเวลาอีกไม่มากนัก

ในขณะที่กำลังวิ่งวนไปทั่ว ภาพชายหญิงคู่หนึ่งที่เพิ่งจะนั่งลงจับจองโต๊ะนั้น ก็ดึงดูดสายตาของยูแจ โบหน้าของเธอช่างคุ้นตา

จองยูน

รุ่นพี่เอกภาษาจีน ดูท่าเธอคงจะมาหาฮันจุน

เมื่อมองออกว่าเป็นใคร ยูแจก็รีบมุ่งหน้าไปยังโต๊ะนั้นทันที มันเป็นโอกาสที่ดีและเหมาะสมที่จะได้ทำความรู้จักรวมถึงเอ่ยปากขอโทษเธอ

"สวัสดีครับ"

พอเขาเดินเข้าไปใกล้แล้วเริ่มทักทาย จองยูนก็เงยหน้าขึ้นมาและเหม่อมองเขาอยู่สักพัก สีหน้าของเธอบ่งบอกว่าเธอจำเขาไม่ได้เลยสักนิด ซึ่งนั่นมันก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วเพราะเขากับเธอเคยเห็นหน้ากันผ่านๆ เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ยูแจจึงแนะนำตัวออกไปอย่างมีมารยาท

"ผมเป็นเพื่อนฮันจุนชื่อช็อยแจครับ ครั้งก่อนเจอกันแค่แป๊บเดียว ไม่ทราบว่ารุ่นพี่พอจะจำผมได้ไหมครับ"

"อ่า...จำได้ค่ะ คนที่เจอกันตรงประตูหน้ามอสินะ"

"คือผมอยากจะมาขอโทษนะครับที่วันนั้นทำตัวหยาบคายไหนๆ ก็มีโอกาสดูได้เจอกันแล้ว ผมขอโทษด้วยนะครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาขอโทษอะไรฉันหรอก"

จองยูนยิ้มกว้างพลางส่ายศีรษะ เธอเป็นผู้หญิงที่มีอัธยาศัยดี และนั่นทำให้เขานึกถึงฮันจุนที่เคยบอกว่าสามารถเล่าเรื่องที่ไม่สามารถพูดที่ไหนให้เธอฟังได้

"เดี๋ยวอีกสักครู่ก็น่าจะเปิดรับออเดอร์แล้ว รุ่นพี่อยากทานอะไรหรือครับ ถึงผมจะแอบลักเปียร์มาให้ไม่ได้ แต่กับแก้วนี้อาบน้ำอบเติมมาให้เยอะๆ ได้ครับ"

ยูแจส่งยิ้มแพรวพราวให้เธอ พอทักทายกันเสร็จก็ถึงเวลาทำงานพอดี ในขณะที่รอรับออเดอร์ ผู้ชายที่มาด้วยกันก็ยกยิ้มพลางหันตามองไปที่จองยูน

"ก็ว่าอยู่ว่าทำไม่อยู่ดีๆ ถึงได้ชวนมาเทศกาลเปียร์คณะบริหารฯ ไหนละ"

ฮันจุน ไหนๆ"

"หนวกหนูน่า ฉันกับน้องเขาคงตกลงกันแล้วว่าจะเป็นที่น้องที่ดีต่อกัน"

"ทำไมล่ะ เธอไม่ดีตรงไหนกัน"

"ไม่ใช่ว่าฉันดีไม่พอหรอที่น่า ขอบกับแกล้มเป็นกิมจิเต้าหู้หน่อยนะคะ"

"น้องเป็นเพื่อนของฮันจุนหรอครับ"

จู่ๆ ผู้ชายคนนั้นก็ถามยูแจ เขาถามพลางเอี้ยวตัวหลบจองยุนที่พยายามจะเข้ามาปิดปากเขาด้วยความตกใจ

"น้องพอจะรู้ไหมครับว่าเพื่อนน้องชอบคนแบบไหน คงจะชอบคนเรียบร้อยๆ หน่อยสินะ?"

"นี่! อายากตายหรือไงยะ บอกแล้วไงว่าตอนนี้ฉันกับน้องไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบนั้นกันแล้ว"

"ถ้าไม่ได้คิดอะไรแล้วจะมาที่นี่ทำไม เธอยอมจ่ายเงินแพงๆ ซื้อเหล้ามากินข้างถนนที่มีคนเดินผ่านไปผ่านมาเยอะแยะ ทั้งที่เธอเองก็ไม่ได้เป็นเด็กคณะบริหารฯ เนี่ยนะ?"

"จะไปไหนก็ไปเลยไป ฉันดื่มคนเดียวก็ได้ยะ"

"แล้วเสื้อผ้าล่ะ เพื่อนน้องชอบผู้หญิงใส่เสื้อผ้าประมาณไหน ดูเพื่อนพี่จะชอบใส่เสื้อผ้าแบบเรียบร้อยๆ นะ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน"

ท่ามกลางคนสองคนที่กำลังถกเถียงกัน ยูแจได้แต่ยิ้มแห้งๆ อย่างทำตัวไม่ถูก ก่อนจะเปิดปากพูดออกมา

"เรื่องนั้นผมเองก็ไม่ค่อยรู้เหมือนกันครับ"

"ไม่รู้? เพื่อนกันไม่ใช่หรือไง"

ยูแจแกล้งทำเป็นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งพอเป็นมารยาทก่อนจะส่ายหน้าทางด้านจองยุนเธอยกมือขึ้นมาทูปหลังของผู้ชายคนนั้นด้วยความหงุดหงิด

"ขนาดฉันไปไหนมาไหนตัวติดกับนายตลอด ฉันยังไม่รู้สึเบ๊กับนายเลยเหอะ"

"ก็จริง จะว่าไปแล้วก็เพิ่งเจอกันได้ไม่นานด้วยนี่นะ"

ผู้ชายคนนั้นหัวเราะออกมาอย่างเคอะเขิน คำพูดของเขามีความหมายว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กปีหนึ่งจะไม่รู้จักกันและกัน เพราะเพิ่งรู้จักกัน

ได้แค่สองเดือนกว่าๆ ทั้งที่มันเป็นคำพูดที่รุ่นพี่ผู้ชายคนนี้พูดเพิ่มพ้อออกมา
ราวกับพูดคนเดียว ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องเก็บมาใส่ใจ แต่ยูแจกลับ
ตอบมันกลับไป

"เปล่าหรอกครับ พวกเราแค่ไม่เคยคุยเรื่องพวกนั้นกันเฉยๆ ความจริงแล้ว
เรารู้จักกันมานานมากแล้ว ผมกับฮันจุนเป็นเพื่อนสมัย ม.ต้น กันนะครับ"

"ม.ต้น? แล้วมาอยู่มหา'ลัยเดียวกันได้ยังไงเนี่ย น่าทึ่งชะมัด"

ผู้ชายคนนั้นมองจองยุนพลางถามความเห็น ทว่าจองยุนกลับจ้องมอง
ไปที่ยูแจแน่นแทนที่จะตอบรับคำพูดของเพื่อน ก่อนที่เธอจะถามคำถามเดิม
ซ้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าแปลกๆ

"เพื่อนสมัย ม.ต้น? เป็นเพื่อนบ้านกันด้วยใช่ไหม"

"ครับ"

คำตอบนั้นถูกกลบหายไปด้วยเสียงลากเก้าอี้ที่ตั้งขึ้น ยูแจหันหน้าไปยัง
ทิศทางที่ได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายนั้น มีกลุ่มผู้ชายหุ่นดีประมาณสิบกว่าคน
กรูกันเข้ามาเป็นโขยงแล้วลากโต๊ะสี่ตัวมาต่อชิดติดกัน พร้อมทั้งพูดคุยกันเสียงดัง
เจี๊ยวจ๊าว

ยูแจบอกลาจองยุนผ่านทางสายตาแล้วหันหลังกลับไป ทว่าเพียงเสี้ยววินาที
ที่เขากำลังจะเดินเข้าไปช่วยจัดโต๊ะและที่นั่งให้ ยูแจก็สังเกตเห็นว่าคนพวกนั้น
เป็นใคร

พวกชมรมไฟต์คลับ

แม้ลองคิดดูอีกครั้งแล้ว แต่ยูแจก็คิดว่ามันเป็นชื่อชมรมที่เหมาะสมกับ
คนพวกนี้จริงๆ

"โทษนะครับ สิ่งอาหารหน่อยครับ!"

มีใครคนหนึ่งยกมือขึ้นพรวดแล้วตะโกนเสียงดังฟังชัด ทันทีที่เขาเปล่งเสียง
ตะโกนดังลั่น ผู้ชายคนอื่นที่ห้อมล้อมอยู่รอบๆ ก็พลันเงียบเสียงลงทันที ชายคนนั้น
คือพ่อนุ่มเสื่อแขนงูด แม้จะมองเพียงปราดเดียว แต่ยูแจก็สามารถดูออกว่า
เป็นใครได้ในทันที ถึงอีกฝ่ายจะใส่เสื้อสูดรัดซิปปิดเอาไว้ยูแจ แต่เสื้อที่สวมไว้
ข้างในวันนี้ก็ยังเป็นเสื่อแขนงูดเช่นเคย ยูแจรีบเดินเข้าไปใกล้แล้วรีบขอเดอร์

"ครับ รับอะไรดีครับ"

"ที่นี่มีกับแกล้มก็อย่างครับ"

"หกออย่างครับ"

"น้อยจังแะ ถ้างั้นเอามาอย่างละสองจานก่อนแล้วกัน ส่วนเหล้า..."

ไมสิ มีเบียร์สดใหม่ ขยายังไง"

"เราขายเป็นเบียร์ขวดครับ มีเบียร์หลากหลายประเภทจากทั่วโลกเลยครับ เพราะเงินเลยมีให้เลือกหลายอย่าง ไม่ทราบว่าเป็น..."

"ถ้างั้นเอาอะไรก็ได้ล่ะๆ มาให้ได้ลิบขวดละกัน"

เมื่อพ่อหนุ่มเสื้อแขนกุดพูดตัดบทเสร็จแล้วก็หันไปถามความเห็นจากสมาชิกในชมรมไฟต์คลับคนอื่น ๆ ยูแจกวาดสายตามองสมาชิกคนอื่น ๆ ที่นั่งล้อมรอบอยู่ ถึงแม้ส่วนสูงจะไม่เท่ากัน แต่ว่าสรีระรูปร่างนั้นค่อนข้างกำยำ ล่ำสันกันทุกคน ไม่ว่าใครมองมาก็คงดูออกว่าเป็นชมรมสายกีฬามาก ในบรรดาคนเหล่านั้นบางคนก็สวมเสื้อยืดของชมรม ตรงด้านหลังเสื้อยืดสีดำมีตัวอักษรอาร์ตที่มีลักษณะเหมือนไฟล็กโทนเขียนเอาไว้ว่า 'FIGHT CLUB'

ยูแจลองจินตนาการภาพอันจูนสวมเสื้อแบบนั้นแล้วมานั่งอยู่กับคนพวกนี้ต่อให้จะบอกว่าอันจูนชอบชมมวยมากขนาดไหน แต่มันก็เป็นภาพที่ไม่ได้ดูเข้ากันเลยแม้แต่หน่อย

"เออไอ้ ที่นี่มีคนทีซื้อฮออันจูนใหม่ ช่วยเรียกมาให้หน่อยได้ไหม"

จู่ๆ พ่อหนุ่มเสื้อแขนกุดก็พูดขึ้น ยูแจจึงยกยืมพลางสายศีรษะ

"อันจูนเป็นตัวแทนจัดงานเลยมีเรื่องที่ต้องทำเยอะ น่าจะกำลังยุ่ง..."

"พี่ครับ!"

เสียงของอันจูนดังขึ้นจากทางด้านหลัง เมื่อหันกลับไปมอง เขาก็เห็นฮออันจูนกำลังยืมกว้างพลางเดินเข้ามาใกล้ อันจูนยิ้มหวานแล้วเอ่ยทักทายสมาชิกที่ละคนโดยไม่รีรอของความเห็นด้วยบนใบหน้าเลยแม้แต่หน่อย

พ่อหนุ่มเสื้อแขนกุดจับตัวอันจูนที่กำลังวุ่นอยู่กับการทักทายเพื่อนลงมานั่งข้างๆ ตัวเอง

"พี่พาเด็กๆ ในชมรมมาทั้งหมดเลย ใจ ใจหนู งานเรียบร้อยดีไหม"

"ครับ รับตามจ้าง งานมันเพิ่งจะเริ่มเอง"

"มาตีหมังก่อนสักแก้วแล้วค่อยไปทำงานนะ อ่า โทษนะครับ ช่วยเอาเบียร์ที่สั่งไปเมื่อกี้มาให้หน่อยได้ไหมครับ"

พ่อหนุ่มเสื้อแขนงูคุดมองมาที่ยูแจพลางเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถามว่าทำไมยังยืนป้ออยู่ตรงนี้อีก ยูแจจึงเดินไปหยิบเบียร์เสียบๆ ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถไปขอให้คนอื่นมาช่วยเสิร์ฟแทนให้ก็ได้ แต่อย่างไรเสียงานเสิร์ฟมันก็เป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว เขาจึงเลือกแบ่งเบียร์ยี่สิบขวดแล้วเดินไปเสิร์ฟอยู่หลายรอบ พอลางเฝ้ามองซอฮันจนไปด้วยอย่างไม่วางตา

ต่อหน้าเหล่ารุ่นพี่พวกนั้น ซอฮันจนทำหน้าที่ที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน มันแตกต่างจากตอนที่อยู่ด้วยกันกับเพื่อนๆ อย่างเห็นได้ชัด ฮันจนรับเบียร์ไปดื่มอย่างกระตือรือร้นทั้งยังตั้งอกตั้งใจฟังบทสนทนาของคนในกลุ่มเป็นอย่างดี ทำให้บรรยากาศการพูดคุยนั้นดำเนินไปเรื่อยๆ อย่างออกรส

ดูเหมือนว่าฮันจนจะต้องใช้ความพยายามในการบั่นหน้ามากกว่าปกติ เจ้าตัวคงรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบและดูแลเพื่อนในชมรมที่มารวมตัวกันเพื่อตัวเอง เขารุ่นอยู่กับการกระแะไหล่คนนั้นที่คนนี่ๆ ทำตัวน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนน้องน้อย ทำเป็นเบะปากบ้าง เม้มปากบ้าง หรือแม้กระทั่งเลียริมฝีปากบ้างอยู่ตลอดเวลา

แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่ไม่ได้ ดูเหมือนนี่จะเป็นความสัมพันธ์ที่ยังต้องรักษาน้ำใจกันอยู่

ยูแจมองไปที่มือของพ่อหนุ่มเสื้อแขนงูคุดที่ไม่คิดจะเลื่อนออกจากแผ่นหลังของฮันจน

ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ผู้ชายคนนั้นก็ดูแปลกๆ ชอบกล ยูแจน่าจะขอเบียร์ที่เอามาเสิร์ฟเป็นครั้งสุดท้ายไปวางตรงหน้าชายคนนั้นด้วยความคิดที่ต้องการจะเผ่าสังเกดอะไรฮันจนอีกสักหน่อย เขาจึงตัดสินใจถามขึ้น

"ต้องการอะไรเพิ่มอีกไหมครับ"

"ไม่มี"

พ่อหนุ่มเสื้อแขนงูคุดตอบตัดบท ขณะนั้นฮันจนก็เคลื่อนสายตามามอง

ยูแฉ ก่อนจะเปลี่ยนท่า นั่งหันหน้าไปยังหนุ่มเสื้อแขนงู๊ดแล้วพูดขึ้น

"พี่ครับ จำหมอนี่ไม่ได้หรือ คนที่พี่เจอหน้าคณะมนุษยศาสตร์ตอนนั้นไง ชื่อโซซึยูแฉ เพื่อนผมที่ผมเคยบอกว่าเล่นบาสอะครับ"

"อ้อ! หมอนี่นี่เอง ก็ว่าทำไมหน้าคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหน ฉันแผลลืมนะไปซะสนิทเลยนะเนี่ย สวัสดิ์ครับ"

พ่อหนุ่มเสื้อแขนงู๊ดทำท่าทำทางยืนดีพลางยื่นมือออกมาทักทาย พอบอกว่าเป็นเพื่อนของฮันจุนก็เปลี่ยนท่าที่จากหน้ามือเป็นหลังมือในทันที ยูแฉยิ้มพลางยื่นมือเข้าไปจับทักทาย

"สวัสดิ์ครับ"

"เพื่อนก็อยู่สุโมะ เหมือนกัน?"

"ใช่ครับ"

"ไหนเรียกฉันว่า 'พี่ซึงมิน' สิ"

"พี่ซึงมิน"

"ต้องอย่างนี้สิวะ!"

หนุ่มเสื้อแขนงู๊ดยิ้มอย่างพึงพอใจ

แค่เรียกว่าพี่มันน่าดีใจขนาดนั้นเลย? คนรอบตัวก็มีแต่คนที่เด็กกว่า ก็น่าจะเรียกว่าพี่กันหมดไม่ใช่หรือไง

ยูแฉมองไปรอบๆ วงของสมาชิกชมรมไฟต์คลับ ทั้งหมดมีสิบสองคนและทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นผู้ชาย

ฮันจุนจะสนิทกับคนพวกนี้ทุกคนเลยไหมนะ

เนื่องจากมีทั้งหมดสิบสองคน มันจึงยากที่จะทำความรู้จักได้ภายในครั้งเดียว ดังนั้นยูแฉจึงเริ่มคุยกับหนุ่มเสื้อแขนงู๊ดก่อนเป็นอันดับแรก

"ได้ยินมาว่าเป็นชมรมชกมวยสินะครับ จะว่าไปแล้วผมไม่เคยลองชกมวยมาก่อนเลย"

"สงสัยอะไรละ ถ้ามามาได้เลย"

พ่อหนุ่มเสื้อแขนงู๊ดวางก้ามทำเป็นอวด ในขณะที่ฮันจุนที่นั่งอยู่ข้างๆ เลิกคิ้วขึ้นมาราวกับคาดไม่ถึงด้วยความรู้สึกแปลกใจ เพราะที่ผ่านมายูแฉ

ไม่เคยแสดงท่าทีให้เห็นเลยว่าสนใจการชกมวย พออยู่เฉยเห็นสีหน้าแบบนั้นของฮันจุน เขาก็เกิดรู้สึกอยากแกล้งอีกฝ่ายขึ้นมาจึงเอ่ยปากถามซึ่งมิน

"เห็นเรียกชื่อชมรมกันว่า 'ฟิตคลับ' ฟังแล้วมันดูเถื่อนๆ อยู่เหมือนกันนะครับเนี่ย ฮันจุนเองก็เคยต่อยมผมไปตั้งสองครั้งนะ"

ทั้งที่เป็นการล้อเล่น แต่บรรยากาศกลับแปลกไปในทันที ซึ่งมินตกใจจนตาเบิกกว้างแล้วหันขวับมามองฮันจุนทันใด

"จริงหรือเปล่า"

"เปล่าสักหน่อย คือ...จริงๆ แล้วมันก็ได้รุนแรงอะไรขนาดนั้นหรอกครับ"

"พี่เคยบอกนายว่าไง การต่อยมมวยมันคือเหวี่ยงหมัดออกไปต่อยใครก็ได้จ้ะหรอ"

"ไม่ใช่ครับ"

ฮันจุนหลุบตาลงแล้วรีบตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว ยูแจซมวดคิ้วมุ่นกับท่าทางของฮันจุนที่ก้มหัวให้พืคนั้นอย่างง่ายดาย

ท่าไม่ว่า... ถึงต้องหันไปดูหมอนั้นด้วยละ ถ้าไม่อย่างถูกใครเข้าใจผิดแบบนั้นก็ควรจะรีบไสหัวไปเปลี่ยนชื่อชมรมไม่ใช่หรือไงวะ

วินาทีนั้นเองยูแจก็ได้พูดแทรกขึ้น

"เมื่อไหร่ผมล้อเล่นนะครับ จริงๆ แล้วเป็นฝั่งฮันจุนมากกว่าที่ได้แผลระหว่างต่อยมวยอยู่บ่อยๆ"

"ฉันทนนะได้ແผล?"

"แต่ก่อนนายเคยมีແผลบนหน้าไม่ใช่หรือไง"

"นี่นายพูดถึงเรื่องสมัยไหนกันแน่นะเนี่ย"

"จะว่าไปแล้วมีोनายเองก็มีແผลเยอะตลอดเลยนี่"

ยูแจรีบเปลี่ยนเรื่องคุยทันที เพราะเขาไม่พอใจที่ไอ้หนุ่มเสื้อแขนกุดมาดุด่าตะคอกใส่ฮันจุนทั้งที่ตัวเองก็ยังเป็นนักศึกษาเหมือนกัน แถมฮันจุนเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิดด้วย คำพูดเพียงไม่กี่คำของเขาทำให้ฮันจุนดูกลายเป็นนักเลงหัวไม้ขึ้นมาทันทีโดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ

กีฬาันมีหลากหลายประเภท แม้จะเป็นมือสมัครเล่น ทว่าในกีฬาแต่ละ

ประเภทก็จะมีบรรยากาศที่แตกต่างกันออกไป สำหรับชมรมซูปส์นั้นค่อนข้างมีอิสระ กฎระเบียบวินัยระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องก็ไม่ได้เคร่งครัดอะไรขนาดนั้น แต่ดูเหมือนว่าชมรมไฟต์คลับนั้นจะตรงกันข้าม เขาจึงรู้สึกไม่ชอบใจเท่าไรนัก

ซึ่งมินจับมือของฮันจุนพลิกไปมาพาลงพูดต่อ

"ขึ้นชื่อว่าการต่อมวยยังไม่ว่ามันก็ต้องมีได้ผลกันบ้างเป็นธรรมดาอยู่แล้วละ ก็ฟ้าทุกอย่างนะ ถ้าไม่ได้เตรียมตัวก่อนเล่นดี ๆ มันก็พลาดทำบาดเจ็บกันได้ทั้งนั้น ทางชมรมของเราเองก็จัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับฝึกซ้อมอย่างดี แถมเราก็ระมัดระวังซึ่งกันและกันเสมออยู่แล้วเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการบาดเจ็บ ถึงอย่างนั้นนายจะไปจินตนาการชัดหน้าใครอย่างในการ์ตูนไม่ได้นะ"

"หมอนี่คงจะเข้าใจผิดเพราะชื่อชมรมดูเถื่อนแน่ๆ เลย"

"ดูท่าคงต้องเปลี่ยนชื่อชมรมจริงๆ แล้วมั้งเนี่ย"

ในขณะที่มีเสียงของคนในชมรมพึมพำดังขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งมินก็ยังคงมองหาบาดแผลที่มือของฮันจุน ถึงจะไม่มีบาดแผล แต่ก็มีรอยแดงๆ ปรากฏอยู่ ซึ่งมินขมวดคิ้วพาลงลูบผิวแห่งแตงนั้นด้วยปลายนิ้วมือ

"ทำไมมือถึงได้เป็นแบบนี้ล่ะ"

"ผิวมันแห้งก็เลยแตกนะครับ"

"หาอะไรทาซะสิ"

"ทาแล้วนะครับ แต่มันก็ไม่ค่อยดีขึ้นเลย"

"ตอนนอนก็ทาครีมทาความชื้นเครื่องเล็กๆ มาวางไว้ตรงหัวเตียงสิ ฉันมีที่ไม่ได้ใช้อยู่เครื่องหนึ่ง เอาไหม"

พอเปิดปากพูดก็มีแต่คำว่า 'เอาให้' 'ซื้อให้' ดูท่าจะเป็นคำพูดติดปากของผู้ชายคนนี้ แม้แต่คำเบียร์ผู้ชายคนนี้ก็เป็นคนจ่ายเองทั้งหมด แถมเรียกฮันจุนที่เป็นเจ้าภาพงานมาแล้วยังพูดจาโอ้อวดอีก

ฮันจุนได้แต่ส่ายหน้าพาลงยิ้มแล้วบอกว่าไม่เป็นไร มันช่างน่าเห็นใจเอามากๆ กับการที่เหนื่อยล้าจนจะตายอยู่แล้ว แต่กลับต้องเสแสร้งแสดงออกมาราวกับว่าไม่ได้รู้สึกอึดอัดใจอะไร

สุดท้ายแล้วยูแจจึงช่วยหาข้ออ้างให้ฮันจุนหนีออกไปจากตรงนี้

"นี่ พี่จองยุนก็มาด้วยนะ ไปทักพี่เขาหน่อยสิ"

"จริงเหรอ"

ฮันจุนหันหน้าไปทางที่นิ้วของยูแจชี้พร้อมกับทำสีหน้าดีใจ เขาลุกขึ้นพรวด แล้ววิ่งไปทางโต๊ะของจองยุนทันทีก่อนที่จะโดนซึ่งมินจับตัวไว้

"พี่!"

ยูแจได้ยินเสียงฮันจุนเรียกจองยุน รอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้านั้น ช่างเข้ากันกับน้ำเสียงที่แสนสดใส คราวนี้เขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดกับการที่ต้องพยายามปั้นหน้ารักษาน้ำใจเธออีกแล้ว

โล่งอกไปที่ที่ช่วยทำให้ฮันจุนสบายใจขึ้นได้

ความสัมพันธ์ดีๆ ระหว่างพี่สาวและน้องชาย

จู่ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดที่จองยุนเคยพูดขึ้นมาพลางนึกไปถึงท่าทางของเธอ ตอนที่พูดคำนั้น เธอดูเหมือนจะยังมีใจให้ฮันจุน แม้แต่เพื่อนของเธอเองก็ยังดูออกและมั่นใจว่าเธอยังคงชอบฮันจุนอยู่เช่นกัน

แต่แล้วทำไมถึงได้บอกว่า 'ตกลงกันแล้ว' ว่าจะเป็นที่น้องที่ดีต่อกันล่ะ การพูดแบบนั้นมันหมายความว่าทั้งสองคนต้องคุยกันแล้ว และตกลงกันได้แล้ว ไม่ใช่หรือไง

ถ้าอย่างนั้นคนที่ต้องการความสัมพันธ์แบบที่ไม่ใช่แฟน แต่มันคงในระยะยาวก็คือฝั่งฮันจุนนั่นสินะ?

ถ้าหากไม่มีใญ่อยากจะคบ ฮันจุนก็คงจะขีดเส้นความสัมพันธ์และทิ้งระยะห่างชัดเจนเหมือนที่ทำกับยูบินไปแล้ว แต่ฮันจุนกลับไม่ได้ทำแบบนั้นกับจองยุน กลับกันแล้วพวกเขาทั้งคู่จะไปพบเจอกัน พูดคุยกัน แถมคงยังติดต่อกันอยู่บ่อยๆ จนน่าประหลาดใจอีกด้วย ถ้าหากทำอย่างนั้น ความรู้สึกรักในเชิงผู้สาวที่เคยมีก็จะค่อยๆ จางหายไป และคงจะเหลือไว้เพียงแค่ความสัมพันธ์แบบเพื่อน

ที่กับจองยุนทำไมมันถึงง่ายดาย แต่ที่กับฉันแล้วทำไมมันถึงยากเย็นขนาดนั้น เหตุผลมันคืออะไรกันหนอ เพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่นายชอบผู้ชาย

จั้นสินะ? หรือเป็นเพราะว่านายมีอารมณ์กับฉัน?

ยูแจลงหน้าใจพลางบอกกับตัวเองว่าเขาต้องเลิกคิดอะไรแบบนี้ได้แล้ว

ซอฮันจุน...และความต้องการทางเพศของเขา

หลังจากตระหนักได้ว่าเขาไม่เคยรู้สึกตัวมาก่อนเลยแม้แต่สักครั้งเดียว ในช่วงเวลาที่มีร่วมกันมาอย่างยาวนาน คำถามที่ไม่ควรตั้งขึ้นมามากมาย ก็เริ่มผุดขึ้นมาเต็มหัวจนไม่อาจควบคุม

พอสมควรมันเริ่มคิดอะไรแบบนี้ รีบกลับไปช่วยงานน่าจะดีกว่า

ยูแจเลื่อนเก้าอี้่ออกแล้วลุกขึ้น ทว่าซึ่งมินกลับคว้าแขนของเขาเอาไว้เสียก่อน

"ถ้าไม่ยุ่งมากก็นั่งก่อนสักเดี๋ยวล่ะค่อยไปไหนๆ นายก็เป็นเพื่อนของฮันจุน ฉันขอเลี้ยงนายสักแก้วสิ"

ยูแจลงเลกอนจะนั่งลงอีกครั้ง การที่เขาเลือกเผชิญหน้ากับรุ่นพี่คนนี้ ทั้งที่เขาเลือกที่จะเมินเฉยไปก็ได้นั้นเป็นเพราะคำพูดของซึ่งมินที่พูดออกมาด้วยท่าทีอวดดี

'ไหนๆ นายก็เป็นเพื่อนของฮันจุน 'ฉัน' ขอเลี้ยงนายสักแก้วสิ'

เขาไม่รู้เลยจริงๆ ว่าทำไมคนที่เป็นคนนอกถึงได้กล้าพูดคำพูดแบบนั้นออกมาได้เรื่อยๆ ทั้งที่ไม่ได้เป็นพี่ชายหรือพ่อแม่ของฮันจุนแท้ๆ เขาอยากจะรู้เหตุผลกว่าทำไมอีกฝ่ายถึงได้ชอบเสนอหน้าออกตัวพูดจาอย่างกับว่าจะต้องแบ่งปันทุกอย่างให้แก่คนที่อยู่รอบตัวของฮันจุนด้วย ทั้งยังทำตัวเหมือนตัวเองเป็นอะไรกับฮันจุนอีก

เพราะเอ็นดูฮันจุนมาก? หรือเพราะแค่อยากจะทำตัวโอ้อวดกับรุ่นน้อง?

"นายเคยเห็นฮันจุนต๋อยมวดยไหม"

ซึ่งมินรินเปียร์แกวหนึ่งยื่นให้ก่อนจะพูดขึ้น ยูแจลอบกลอกตาไปมาอยู่เงียบๆ แต่จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่เคยเห็นฮันจุนชกมวดยจริงๆ เลยสักครั้งเดียว

"ไม่ครับ"

"ดูท่าจะไม่เคยสินะ"

ซึ่งมินยกยืมมูมปาก

อันจนชกมวยแล้วไง มีเหตุผลอะไร ทำไมต้องทำมาเป็นพุดจาอ้อวด
แบบนั้นด้วยวะ

เขาไม่ได้เข้าใจอะไรผิดไปแน่ๆ จุดประสงค์ของไอ้หนุ่มเสื้อแขนกุดนี้มัน
แปลกอย่างเห็นได้ชัด

"ดูจากที่นายบอกว่าการชกมวยมันดูป่าเถื่อน ก็พอจะเดาได้ว่านาย
ไม่เคยดูการแข่งขันชกมวยอย่างจริงจังมาก่อน ไว้ถ้าว่างก็มาที่ชมรมเราสิ
จะได้ลองมาดูอันจูนสักครั้ง ถึงจะมีแต่พวกชายฉกรรจ์ แต่วามันก็ไม่ใช่ว่า
ออกกำลังที่ใช้ความรุนแรงแบบนั้นแน่ๆ เพราะความจริงแล้วมันตรงกันข้าม
เลยละ เอ จะว่ายยังไงดีละ มันแบบ...มากๆ เลยละ"

"..."

"ใช้คำว่า 'แนบแน่น' ได้หรือเปล่านะ"

ซึ่งมินลดเสียงลงแล้วแอบกระซิบเบาๆ ก่อนจะถกแขนเสื้อขึ้นแล้ว
วางแขนลงบนโต๊ะ

"...มันเป็นเรื่องของผู้ชายนะ นายเข้าใจใช่ไหมว่าฉันหมายถึงอะไร"

ซึ่งมินพุดเสริมพลาถอวลคำแขนที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมา

ความสนิทสนมแนบแน่นกันระหว่างผู้ชาย

ยูแจกลั่นเข้ากับคำพูดที่น่าขยะแขยงนั้น

มูมปากที่ยกยืมขึ้นค่อยๆ ลดลงมาอย่างเชื่องช้า หลังจากเตะขวดเบียร์
อยู่สักพักยูแจก็เอ่ยปากถามออกไป

"ทำอะไรกันมาหรือครับถึงได้สนิทสนมแนบแน่น"

"ก็แค่เจอกันเกือบทุกวัน มันก็เป็นธรรมดาของสมาชิกไฟต์คลับนั่นแหละ
แต่ช่วงนี้อันจูนจะยุ่งๆ อยู่กับการสอบ ปกติแล้วถ้ามีเวลาก็จะมาออกกำลังกาย
เจอกันทุกวัน ฟัดกันทุกวัน ทำอย่างนั้นแล้วจะไม่ให้แนบแน่นกันได้ยังไงละ
นายว่าไหม"

"...เจอกันทุกวันนั่นหรือครับ"

"ใช่ ถึงจะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ก็ไม่มีเรื่องไหนเกี่ยวกับอันจูนที่ฉันไม่รู้"

หรือกะฉันรู้ว่าหมอนั่นอยากจะทำอะไรกับฉันเร็วๆ นี้ก็ใกล้จะถึงวันเกิดหมอนั่นแล้ว แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าสัปดาห์ก่อน หมอนั่นโดนปล่อยให้ออกอยู่น้ำประตุมหา'ลัยตอนที่จะไปสอนพิเศษ"

ยูแฉที่กำลังนั่งฟังอย่างเหม่อลอยอยู่นั่นค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าฮันจุนถูกปล่อยให้ออกอยู่ที่หน้าประตูมหาวิทยาลัย

เรื่องราวชีวิตประจำวันที่เคยแบ่งปันเล่าสู่กันฟังทุกวันแม้แต่เรื่องไร้สาระเล็กๆ น้อยๆ

เรื่องราวที่ตอนนี้ฮันจุนกลับไม่คิดที่จะเล่าให้เขาฟังอีกต่อไป

ยูแฉหันไปมองฮันจุนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะของจองยุนและกำลังพูดคุยกับเธออยู่เมื่อก่อนยูแฉสามารถคาดเดาในสิ่งที่ฮันจุนจะพูดคุยกับคนอื่นได้ ทว่าตอนนี้เขากลับไม่สามารถคาดเดามันได้เลยสักนิด

แนบแน่น?...

ยูแฉวางแก้วเบียร์ลงช้าๆ แล้วหยิบมือถือขึ้นมายื่นส่งให้

"พี ผมขอเบอร์พีหน่อยสิครับ"

"หืม? อืม ได้สิ"

"ไว้คราวหน้าเดี๋ยวผมจะไปเยี่ยมชมรมมวยสักครั้งนะครับ"

ซึ่งมินตกใจจนลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ จู่ๆ เขาก็ตื่นเต้นมาก หันรีหันขวางไปเขย่าตัวสมาชิกคนอื่นๆ แม้แต่บางคนที่เขาไปแล้วก็ยังลุกขึ้นมาเดินโยกไปย้ายมา

แค่บอกว่าจะไปเยี่ยมนี้มันน่ายินดีขนาดนั้นเลย? ดูท่าจะหิวคนมาก เพราะเป็นชมรมที่แทบจะไม่มีคนสนใจนั่นสินะ

คงต้องโทษที่คนพวกนี้ส่งเสียงโหวกเหวกกันมาก สายตาของผู้คนจึงจ้องมาทางนี้เป็นตาเดียว ยูแฉรีบมือถือกลับคืนมา ก่อนจะพุ่งตรงไปหาทีมที่ดูแลเรื่องกับแกล้มเพื่อช่วยเหลือ ในระหว่างที่ก้าวเดินไปนั้น สายตาของเขาก็ปะทะเข้ากับสายตาของฮันจุนที่จ้องมองมาที่ตนอยู่พอดี

ฮันจุนขยับปากถามโดยจับใจความได้ว่า 'เกิดอะไรขึ้น' ก่อนที่ยูแฉจะยกไหล่ตอบกลับไป

อันจุนยกยิ้มเมื่อได้ไล่อ่านข้อความอวยพรวันเกิดที่หลังไหลเข้ามา ดูเหมือนว่าจะต้องขอบคุณแจ้เตือนวันเกิดของคาเคาพอลส์ที่แต่งแจ้เตือนขึ้นมา ด้วยมันทำให้ทุกคนรู้ว่าวันนี้เป็นวันเกิดของเขาโดยที่เขาไม่ต้องเป็นคนบอกเอง

การส่งข้อความตอบกลับไปที่ละข้อความก็ถือว่าเป็นมารยาทอย่างหนึ่งเช่นกัน อันจุนเริ่มเลือกตอบจากข้อความที่สามารถตอบกลับไปได้ด้วยคำขอบคุณสั้นๆ เพียงคำเดียวก่อน และในระหว่างที่กำลังตอบข้อความอื่นๆ อยู่ นั่น เขาก็นึกถึงข้อความของยูแจ้ที่เขาตั้งใจทิ้งไว้ตอบเป็นข้อความท้ายสุดขึ้นมา

ถึงโซยูแจ้จะเป็นฝ่ายพูดเองว่าไม่เคยทำอะไรให้เขาตอนวันเกิด แต่อันจุนกลับไม่ได้คิดอย่างนั้น อีกฝ่ายมักจะเป็นคนที่มาหาเขาถึงหน้าบ้านแล้วรอไปโรงเรียนด้วยกัน ยูแจ้เป็นคนแรกที่มาเจอหน้าและอวยพรวันเกิดให้เขาก่อนใครในบรรดาเพื่อนๆ เสมอ คนที่เคยเลือกยอมอดข้าวตักว่าจะไปขอเงินค่าขนมจากพ่อแม่อายหมอนั่นกลับซื้อขนมปังอันเล็กๆ มาให้เขาในวันเกิด โดยที่เขาเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าหมอนั่นไปเอาเงินมาจากไหน

ขนมปังไส้ครีมที่ขายอยู่ในร้านค้าที่โรงเรียนนั้นไม่มีทางอร่อยได้มากขนาดนั้น แม้ว่ามันจะราคาถูก แต่อันจุนก็ไม่เคยมองว่าความรู้สึกและสิ่งที่ยูแจ้ทำให้นั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาหรือไร้ค่าเลยแม้แต่สักครั้งเดียว เพราะเขามั่นใจว่ายูแจ้ต้องยอมอดข้าวจนไส้กิวเพื่อที่จะเก็บเงินมาซื้อสิ่งนั้นให้เขาแน่ๆ

อันจุนทำไข่ดาวกินง่ายๆ รองท้องเป็นอาหารกลางวันพลางไล่ตอบข้อความกลับไปจนหมด หลังจากที่เช็กเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ลดหน้าจอลงและเลื่อนหาชื่อของยูแจ้

โซยูแจ้ ☆

กินข้าวเสร็จแล้วตอบกลับด้วย เจอกันก่อนเข้าเรียน (1.04 PM)

แม้ในใจนึกตำหนิว่าข้อความหนึ่งข้อความที่แสนห้วนสั้นนั้นมันอะไรกัน แต่เขาก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาทันทีที่เห็นมัน

ยูแจ่มักจะส่งข้อความมาชวนให้ออกไปเจอกันก่อนเข้าเรียนแทนคำว่า สุขสันต์วันเกิด สมัยก่อนก็เป็นแบบนี้เช่นกัน หมอนั่นมักจะมาหาเขาตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อมาบอกว่าจะเดินไปโรงเรียนด้วยกัน แล้วก็ร้องเพลงวันเกิดให้เขาที่บ้านในขณะที่เขากำลังใส่ชุดนักเรียนอย่างเร่งรีบ อันจนคลียิ้มพาลงมองข้อความที่อยู่ตรงปลายนิ้ว พอหวนคิดถึงช่วงเวลาสมัยนั้นทีไร หัวใจก็จะรู้สึกอ่อนนุ่มด้วยความว่ารุ่นขึ้นมาจากทุกที่

คิดว่าเราโชคดี อย่างน้อยปีนี้ก็ใช้เวลาในวันเกิดด้วยกัน

อันจนพยายามควบคุมความรู้สึกเพื่อให้จิตใจสงบลง

อันจนไปเจอยูแจ่มที่หน้าลานน้ำพุก่อนเข้าเรียนหนึ่งชั่วโมง

แสงแดดในฤดูใบไม้ผลินั้นแสนอบอุ่น โซยูแจ่มที่สวมเสื้อสเวตเตอร์น่ารักๆ กำลังยืนลูบสายสะพายของกระเป๋าเบ๊อยู่ เนื่องจากวิชาเอกส่วนใหญ่ของคณะบริหารธุรกิจจะเรียนอยู่ที่ตึกซึ่งอยู่ตรงหน้าลานน้ำพุ ดังนั้นอันจนจึงเห็นเพื่อนร่วมรุ่นในคณะบริหารฯ บางคนเดินไปมาแถวๆ นี่ตกทายเขา

คนจำนวนมากที่เดินผ่านไปมาต่างก็แอบชำเลืองตามามองยูแจ่ม เดิมทีเขาก็เป็นคนที่ไม่โดดเด่นสะดุดตาอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ศีรษะของเขาถึงดูกลมๆ และเรียบร้อยเป็นพิเศษ อันจนตั้งใจปรับผิวทำให้ข้างหลังหน้อยเพื่อเฝ้ามอง ยูแจ่มกำลังพูดคุยอยู่กับกลุ่มคนที่เขาเพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งแรก

เขาเคยกังวลด้วยกลัวว่าคนอย่างยูแจ่มจะถูกคนอื่นๆ ตีตัวออกหากด้วยข่าวลือแปลกๆ นั้นหรือเปล่า แต่สุดท้ายเขากลับต้องหัวเราะเยาะให้กับความกังวลอันไร้สาระนั้นของตัวเอง สังคมในมหาวิทยาลัยใช้ว่าจะแคบเหมือนตอนมัธยมต้นหรือมัธยมปลาย แกมคนอย่างยูแจ่มว่าจะอยู่ที่ไหนก็มักจะมีเพื่อนใหม่เสมอ ได้ยินมาว่าในระหว่างที่ฝึกฝายทำงานในงานเทศกาลเบียร์ก็ได้เบอร์ของชิงมินมาด้วย ทั้งยังไปขอโทษจองยุนมาอีก ไม่รู้ว่าเอาเวลาจากไหนไปทำเรื่องพวกนั้นกัน

หลังจากเพิ่งแยกกับเพื่อนๆ จนเหลือตัวคนเดียวแล้ว ยูแจ่มก็หันมาเห็นอันจน อันจนโบกมือให้ทันทีที่สลายตากัน จากนั้นยูแจ่มก็ยิ้มกว้างโชว์ฟันขาว

"Happy birthdayyy...to youuu"

สีหน้าท่าทางที่เลิ่กคว่ขึ้นพลางจงใจลากเสียงร้องให้ยานคางนั้นดูขี้เล่น ซุกซน ทันทีที่ประโยคแรกของเพลงจบลง ฮันจุนก็เดินเข้าไปใกล้ๆ หยุดยืนอยู่ข้างๆ อีกฝ่าย นัยน์ตาทายได้เปลี่ยนจากที่มองลงมาที่เขานั้นช่างอบอุ่น

ฮันจุนจะสาายตาออกจากริมฝีปากของยูแจก่อนจะพูดขึ้น

"มีเวลาอยู่ชั่วโหม่งหนึ่ง ไปไหนกันดี"

"คาเฟ่ที่เคยไปกับแม่นายครั้งก่อน เราไปที่นั่นกันดีกว่า ฉันมีอะไรจะให้ขายด้วยแหละ"

ยูแจดูอารมณ์ดี ปกติแล้วคนเราถ้าหากเตรียมของขวัญเอาไว้ให้ใครสักคนก็มักจะทำให้กระตือรือร้นและมีความสุขแบบนี้ ฮันจุนยังจำได้ดีว่าตอนที่เขาซื้อช็อกโกแลตให้ยูแจนั้น วันทั้งวันจิตใจมันว่าอุ่นขนาดไหน

เขาเดินตามยูแจพลางย่นจมูก พอได้คิดถึงช่วงเวลานั้นหัวใจมันก็เจ็บแปลบขึ้นมาอีกครั้ง

ไม่ว่าของที่เหมือนนี้จะจะเป็นอะไร เราก็ต้องรับไว้ด้วยความยินดีสิ

ยูแจพูดคุยเรื่องไร้สาระไปเรื่อยจนกระทั่งมาถึงร้านกาแฟและเครื่องดื่ม ที่ส่งไปถูกนำออกมาเสิร์ฟ เครื่องหน้าคมชัดที่อยูบนใบหน้าเรียวนั้นขยับไหวไปมา

"วันนี้ฉันว่าจะลงไปไฟต์คลับดูสักหน่อย"

"อ้อ ได้ยินมาจากพี่ชิงมินแล้ว จูๆ ทำไมถึงได้นึกอยากไปขึ้นมาล่ะ นายไม่ได้สนใจจะชกมวยนี่"

"ก็ไม่ได้จะสมัครทันทีเลยซะหน่อย แค่อยากลงไปดูสักครั้งเฉยๆ"

"ดูเหมือนพี่ชิงมินเขาจะไม่ได้เข้าใจตรงกันกับนายนะ เห็นบอกว่าจะมีเด็กปีหนึ่งเข้ามาเพิ่มอีกคน ทำเอาชมรมวุ่นวายกันไปหมด"

ยูแจหัวเราะ ดูท่าฝ่ายนั้นคงจะประหลาดใจที่เมื่อวานขึ้นยูแจยังด่าว่าชมรมมันน่าลั่นหว้งตั้งแต่ชื่ออยู่เลย แต่มาววันนี้จู่ๆ ก็บอกว่าอยากจะไปเยี่ยมชมยูแจดูสนิทกับชิงมินมากขึ้นตอนเทศกาลเปียร์ ฮันจุนเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าเรื่องมาเยี่ยมชมรมนั้นเป็นเหตุผลที่ทำให้สองคนนี้สนิทกันหรือเปล่า ชิงมิน

เป็นรุ่นพี่ที่ตลกและเฟรนด์ลี่ ถึงแม้ว่าบางทีจะทำให้เขารู้สึกอึดอัดไปบ้างก็เถอะ
 ยูแจนดูตาเต้เย็นพลางกลอกตาไปมา อีกฝ่ายตีหมาแพ่ได้ง่ายต่างจาก
 อันจุนที่ไม่ถูกกับลาเต้และอเมริกาโนเลย เขานิ่งเสียบพลางกดริมฝีปากลงบนหลอด
 ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้น

"พี่คนนั้นถามฉันว่าเคยเห็นนายต๋อยมว้ยไหม พอลองมาคิดดูแล้ว ฉันก็
 ยังไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง"

"ดูแล้วมันทำไม่ ไม่ได้มีอะไรน่าดูหรอหรอ"

"เห็นบอกว่าเป็นกีฬาของผู้ชายที่สนิทสนมกันอย่างแน่นอน"

"อะไรของนาย...มันก็แค่กีฬาที่พวกผู้ชายนิยมเล่นกันเยอะ"

ถึงจะรู้สึกผิดต่อซิงมิน แต่อันจุนก็เลือกตอบกลับไปอย่างตรงไปตรงมา
 อย่างไม่เสียประโยชน์ใดๆไปดูเพื่อความบันเทิง คงไม่ได้คิดสมัครเข้าชมรมเป็นจริง
 เป็นจังอยู่แล้ว จะว่าไปเขาก็ไม่ได้คิดจะบอกความจริงกับยูแจนว่าซิงมิน
 ทำความสะอาดโรงยิมเองทุกชอกทุกมุมจนเงวับไปเมื่อไม่กี่วันก่อน โดย
 เลือกที่จะปิดมันไว้เป็นความลับ ถึงแม้ว่าคนอย่างยูแจนจะไม่ได้มีนิสัยชอบ
 ปลีกตัวหนี เพียงแค่รู้สึกอึดอัดใจกับอะไรแบบนี้ก็เถอะ

อันจุนเหลือบตาไปมองเพราะได้ยินเสียงรูดซิป ก่อนจะเห็นยูแจนเปิดกระเป๋า
 แล้วหยิบอะไรบางอย่างออกมา

"นี่เป็นของขวัญวันเกิดนะ สุขสันต์วันเกิดนะ"

ถุงช้อปปิ้งที่มีขนาดใหญ่กว่าที่คาดเอาไว้ถูกวางลงตรงหน้า ยูแจนจะ
 ชื่อของขวัญเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้า เพราะว่าวันนี้มีเรียนตั้งแต่เช้า พอคิดว่า
 ยูแจนไปเลือกมันเองกับมือแล้วชื่อมาให้ ในใจก็พลันรู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมา

ตอนที่เห็นยูแจนแอบไปซื้อขนมปังไส้ครีมคนเดียวที่ร้านค้า อันจุนก็รู้สึก
 แบบนี้เช่นกัน ถึงแม้ว่าในตอนนั้นเขาจะยังสับสนว่าความรู้สึกนี้มันคืออะไร
 กันแน่ ทว่าตอนนี้เขามั่นใจและรู้แล้ว

...ว่าตอนนี้มันถึงเวลาที่เขาคงจะต้องหยุดความรู้สึกนี้สักที

อันจุนกดความรู้สึกลงไป แล้วคลี่ยิ้มออกมา

"อะไรเนี่ย"

ครีมีอาบนํ้าหรือเปล่าล่ะ

ฮันจุนหยิบกล่องที่อยู่ในถุงออกมา ก่อนจะขมวดคิ้วมุ่น

ต่อไปให้ไม่ต้องเปิดออกดู เขาก็รู้ได้ทันที เพราะบนกล่องมีรูปภาพของ
สิ่งของที่อยู่ข้างในกำกับอยู่อย่างชัดเจน

"...โน้ตบุ๊ก?"

"มันไม่ใช่ของสเปกสูงอะไร ราคาก็ไม่ได้แพงขนาดนั้นหรอกน่า แถมฉัน
ใช้คุปองไปด้วยเลยซื้อมาได้ในราคาที่ถูกลงกว่าราคาขายปลีกนะ"

ยูแจรีบพูดอธิบายอย่างรวดเร็ว ต่อให้บอกว่าเป็นราคาต่ำสุดขนาดไหน
แต่มันก็น่าจะเป็นเงินที่มากพอๆ กับเงินค่าสอนพิเศษหนึ่งเดือนของเขา ฮันจุน
ผ่นลมหายใจ

"ฉันรับมันไว้ไม่ได้หรอก มันมากเกินไป"

"แต่ฉันไม่มีเค้กให้แทนหรอกนะ มีแต่ของชิ้นนี้เท่านั้นแหละ"

"..."

"แล้วฉันก็ไม่ได้ใช้เงินค่าขนมจากที่บ้านมาซื้อด้วย มันเป็นของขวัญที่ฉัน
ซื้อด้วยเงินที่ฉันหามาเอง"

ฮันจุนตั้งใจจะเถียงออกไปว่า 'แล้วมันเกี่ยวอะไรกัน' แต่สุดท้ายแล้วเขา
ก็ปิดปากเงียบ

มันมีจุดที่เกี่ยวข้องกันอยู่ เพราะเขาคงจะไม่สามารถรับมันเอาไว้ได้อย่าง
เด็ดขาด หากโชยูแจใช้เงินค่าขนมที่ได้รับมานำไปซื้อในขณะที่ต้องทนฟัง
เสียงพรับปรันที่แสนเกลียดชังนั้น

ยูแจที่เฝ้ามองอยู่เคาะลงบนกล่องเพื่อเรียกร้องความสนใจจากฮันจุน

"ถ้าหากนายพอมีเงิน นายเองก็คงอยากจะทำแบบเดียวกันให้ฉันเหมือนกัน
หวังว่านายจะไม่คิดอะไรในแง่ร้ายหรอกนะ"

ยูแจพูดขึ้นมาอย่างจริงจัง ทั้งที่โชยูแจของขวัญ แต่กลับทำหน้าตาบูดบึ้ง
ดูเหมือนว่ายูแจจะรู้สึกเสียความรู้สึก ไม่ใช่ว่าฮันจุนจะไม่รู้ถึงความตั้งใจนั้น
ของยูแจ เพียงแต่ว่า...

เขาตั้งใจเอาไว้แล้วว่า จะรับทุกอย่างจากยูแจเอาไว้ด้วยความยินดี

ไม่ว่าของสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม แต่พอเอาเข้าจริงๆ แล้ว พอเขาเห็นโน้ตบุ๊ก เขากลับควบคุมสีหน้าของตัวเองเอาไว้ไม่ได้เลย แม้เขาจะไม่เคยแสดงออกว่า ต้องการหรืออยากได้นโน้ตบุ๊ก ไม่เคยแสดงให้เห็นว่าไม่มีเงินจะซื้อข้าวกินทุกวัน และไม่เคยทำให้อีกฝ่ายเห็นว่าเงินไม่มากพอ แต่สุดท้ายแล้วแยมก็มองเขาออก ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง และนั่นมันก็ทำให้เขารู้สึกปวดใจเหลือเกิน

เขาไม่ได้รู้สึกเสียศักดิ์ศรีหรือสมเพชเวทนาตัวเอง เพราะเขาเองก็เข้าใจ อย่างถ่องแท้มาโดยตลอดว่าการที่ไชยูแจคอยเอาใส่ใจเขามาตลอดนั้นมัน หมายความว่าอย่างไร เขาก็แค่รู้สึกเหนื่อย...เหนื่อยกับการที่คนที่ชอบต้องมา เห็นสภาพของตัวเองที่กำลังดิ้นรนเพราะความยากจนอยู่เป็นประจำ

ฉันแค่อยากให้นายเห็นฉันในภาพลักษณ์ที่ดีดีกว่านี้อีกสักนิด...ภาพลักษณ์ ที่ดูดีขึ้นได้ด้วยความพยายามของตัวเอง

"รู้ทั้งรู้ว่าฉันไม่ค่อยจะชอบ แล้วนายใช้เงินขนาดนี้ไปเพื่ออะไร"

"เพราะตอนนี้มันมีประโยชน์กับนาย ต่อให้นายจะไม่พอใจละมัง"

"คราวหน้าฉันไม่ยอมแน่ๆ ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ"

"เขารว่กัันว่าพอเข้าทำงานในบริษัทแล้วได้เงินเดือนเดือนแรกมาก็ให้ เอาเงินนั้นไปซื้อของขวัญให้คนในครอบครัวไม่ใช่หรือไง คิดซะว่ามันก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ"

ฮันจุนก็ตรึมฝิปากแน่นพลางสบสายตากับยูแจที่กำลังพูดหยอกเล่น เพื่อให้เรื่องนี้ผ่านพ้นไป มันคงจะดีกว่าหากคิดง่ายๆ แบบนั้นแล้วทำให้เรื่องนี้ จบลงโดยเร็วที่สุด ทว่าพอสบสายตากับดวงตาที่เปล่งประกายเต็มไปด้วยความ วิดุกซึ่งแตกต่างไปจากคำพูดนั้นแล้ว ความรู้สึกขุ่นเคืองใจก็ดันตีวนขึ้นมาแทน

"นายเป็นคนในครอบครัวฉันหรือไง"

หลังจากพูดคำนั้นออกไป คำพูดที่ราวกับว่าอีกฝ่ายเป็นคนอื่นคนไกล ตอนนั้นเองฮันจุนถึงเพิ่งจะรู้ว่าตัวเองได้พูดอะไรที่ร้ายแรงออกไป

ลมหายใจที่กลั้นเอาไว้ชั่วขณะหนึ่งพรั่งพรูออกมา ฮันจุนยกเปลือกตา อันหนักอึ้งขึ้นมามองดูภาพจากตรงหน้าที่ตัวเองไม่อยากจะเผชิญหน้าด้วย ไชยูแจ ยังคงยืนอยู่เหมือนเดิมราวกับว่าไม่ได้ยินคำพูดเมื่อสักครู่นี้ ทว่าในเสี้ยววินาที

ที่ตระหนักได้อย่างถ่องแท้แล้ว รอยยิ้มนั้นก็พลันจางหายไป ทุกครั้งยามที่กะพริบตานัยน์ตาที่เคยเปล่งประกายกลับค่อยๆ สูญเสียความสดใสลงไปทุกที แกว่ตาคู่นั้นหลุบเลื่อนลงไปมองพื้น แล้วยูแจก็จ้องมองไปที่กล่องโน้ตบุ๊ก ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ หลังจากนั้นเขาก็ลุกขึ้นแล้วเอากล่องใส่เข้าไปในถุงช้อปปิ้งเหมือนเดิมอีกครั้ง

"ไวฉันจะเอาไปคืนเงินให้ก็แล้วกัน"

"นี่"

"ถ้าดีหมดแล้วก็ไปกันเถอะ"

ยูแจพูดพลางลุกขึ้น ก่อนที่อันจุนจะหยิบกระเป๋าขึ้นมาแล้วรีบวิ่งตามหลังออกไป ทั้งที่เขาควรต้องพูดออกไปว่าไม่ได้ตั้งใจจะพูดอย่างนั้น แต่เขาก็กลับไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้เลย

ทั้งที่เสียงเพลงสุขสันต์วันเกิดที่ยูแจร้องให้เขานั้นยังคงดังก้องอยู่ในหู...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3o7r8ll>